

andre private tage en højere Rente. Det forekommer mig i alt Fald ikke at være retfærdigt, og det er ogsaa sikkert, at Lovgivningsmagten aldrig hidtil har villet indtage dette Standpunkt. Jeg nærer derfor Frygt for, at hvis Mindretallets Forslag vedtages, vil det kun føre til at lægge Hindringer i Vejen for Lovens Gennemførelse, saa meget mere, som det i Virkeligheden ikke hører hjemme paa dette Lovforslag. Det vilde være langt rigtigere og naturligere, at det kom frem paa andre Love, som den ærede Indenrigsminister ogsaa omtalte, og ud fra dette Synspunkt vil jeg tilraade Folketinget at forlæste dette Forslag, der rimeligvis kun vil lægge Hindringer i Vejen for denne Lovs Gennemførelse, der dog i Virkeligheden efter min Forvisning i det hele er Forudsætningen for en Rentenedgang paa de forskellige Omraader.

Alberti: Jeg maa meget beklage, at den højtærede Indenrigsminister ikke har kunnet tiltræde Forslaget under Nr. 2 og at han kun er enig med sin Kollega, Finansministeren, hvor det gælder om at staa frit, men dertimod ikke i, at selve Vædringsforslaget vedtages i den foreslaaede Form, og ikke paa nogen Maade vil lægge noget Tryk paa Staten til at sætte sin Rente ned. Det vil sikkert vise sig, at Staten med mig vil finde, at den meget godt kan være bekendt at laane ud til højere end $3\frac{1}{2}$ pCt., naar den kan faa Bevilling til at tage højere Rente, det have vi, saa vidt jeg ved, set i meget stort Omfang. Jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke den statsgaranterede Livsforikringsanstalt i en lang Narrække har taget $4\frac{1}{2}$ pCt. af sine udlaante Penge. Jeg tror ikke at tage fejl deri, og der have vi altsaa et Præcedens for, hvorledes Statskassen vil stille sig, naar den i et givet Tilfælde kan faa højere Rente end den legale. Naar det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage) sagde, at Renten ikke er $3\frac{1}{2}$ pCt. nu i faste Gjendomme, saa tror jeg ikke, at han har fuldkommen Ret deri. Tilhyneladende kan det se saaledes ud. Man ser, at de aller fleste Første-Prioriteter i faste Gjendomme fremdeles staa hen med 4 pCt. Rente, og det er muligt, at Opstgæller kun forekomme i forholdsvis ringe Omfang, i alt Fald endnu.

Men det er ikke noget Bevis for, at $3\frac{1}{2}$ pCt. ikke er den Rentefod, hvortil Laan i alt Fald kan opnaas i de fleste Tilfælde paa første Prioritet i faste Gjendomme, det er kun et Bevis paa, at Skyldnerne ikke have Mod til at sige deres Prioriteter op, fordi de frygte for, at Kursen paa Pædittforeningsobligationer kan have forandret sig, inden den Dag kommer, hvor det hele Laaneforhold skal ordnes. Det forekommer mig derfor, at naar Kapitalejerne paa den Maade have et særligt Forrin i den foreliggende Tilstand, vilde det jo netop være en Opgave for Staten, hvis Staten overhovedet mener, at det er heldigt og gavnligt, at Rentefoden gaar nedad, at søge at hjælpe dertil. Det er paa ingen Maade noget, der kunde siges at være upassende, om Staten rakte sin stærke Haand med dertil. Rentefoden vil ganske sikkert gaa ned alligevel, men den vil faa et stærkt Stød ned efter, naar Staten vil hjælpe godt til. Her kan jeg igen paaberaabe mig den højtærede Finansministers Udtalelser under Behandlingen af Statslaansloven, Udtalelser, som ganske sikkert for manges Vedkommende vare bestemmende med Hensyn til Stillingen over for denne Lov. Den Gang blev det fremstillet saaledes, at Statslaansloven var kun en Begyndelse, det første Stridt til en almindelig Rentenedgang, bagefter skulde Staten tage fat for at bringe Renten ned og derigennem aabne Vejen for forskellige Pengeinstitutter til at gaa ned ad. Jeg synes derfor, det er upassende, om Staten nu, da den højtærede Minister har faaet sin Statslaanslov, vil trække sig tilbage og sige; Nu er det en Historie, som ikke vedrører os, nu lade vi det ganske rolig seje sin egen Sø. Den ærede Ordfører var noget ivrig i at grave op i en gammel Uvalgsbetænkning fra 1881 for at paavise, at man den Gang havde et andet Standpunkt. Jeg maa sige, at det interesserer mig slet ikke. Gamle Standpunkter forekomme mig i rent praktiske Spørgsmaal ikke at have nogen som helst Betydning. Var det store konstitutionelle Spørgsmaal, der her var Tale om, vilde jeg selvfølgelig have den største Respekt for gamle og vel overvejede Standpunkter, men her, hvor det drejer sig om et rent praktisk Spørgsmaal, giver jeg ikke noget som helst for et gammelt Standpunkt, naar man tror, at man